

CVETINOMIRSKI:

Medved zdravnik.

Basen.

oooooooo-ruk! —

Mišice na vseh telesih napete: noge razkoračene, prsi vzbočene, roke dvignjene — močan zamah, za- tegel klic — in nov hlod je stal zabiti ob bregu v potoku. Delavci so se prestopili, zasopli težko, si obrisali z rokavom oznojena čela — glave so se sklonile, roke omahnile ob životu — kratek oddih — in že je bilo treba iti nad drugi hlod.

Skrit v gošči je z zanimanjem opazoval to težavno delo medved. In tako všeč mu je bilo, da so se mu nehote v smeh za- okroževala široka, kosmata usta.

„Hóoooooooo — —“

Zopet so se prsi bočile, roke dvigale — in —

„— — ruk!“ — je vnovič votlo zagrmelo in se treskoma zasadilo v zemljo, da je zaškropila potočnica visoko po razgaljenih prsih de- lavcev.

Od samega smeha se je tresel medvedu v gošči obilni trebuh; čim trdnije je zabobnel hlod v zemljo, tem večjo zadovoljnost je občutil kosmatinec.

„To si pa moram zapomniti!“ zacmoka veselo, hipoma vstane in oči se mu živo in pomenljivo posvetijo. „Saj res... tako bom napra- vil... tako... Boljšega zdravila bi si ne mogel izmisliti za svojo žentco, kakor bo to!“

In momljaje odcaplja kosmati modrijan iz gošče v notranjost gozda, v svoj brlog, kjer leži njegova na smrt bolna medvedka, od dolge bo- lezni izsušena in izžeta — sama kost in koža.

„Ženska — hoj! — zdravila imam za tebe!“ jo pozdravi dobro- dušno. „Od samega ležanja si tako oslabela — tako ne sme več naprej — malo zrahljati te bo treba; jaz bom napravil, da ti bo takoj odleglo!“

„In kako se imenuje to zdravilo?“

„Takoj boš videla... Stopi semkaj in se vzravnaj, da te bom lahko objel! Tako mirno stoj — nikar se tako ne tresi — kmalu te bom ozdravil!“

„Če bo le res — —“

Kosmatinec pa nima časa, da bi jo poslušal, mudi se mu zdraviti.

„Hóoooooooo — —“ zaviti z močnimi šapami objeto slabotno medvedko visoko v zrak — in —

„— — ruk!“ — zamahne z njo proti tlom in jo izpusti, da trešči bolnica, kakor je dolga in široka, ploskoma zviška na trdo zemljo.

„No, vidiš... saj je šlo vse po sreči!“ si zadovoljno menca široke šape, pričakujoč od svojega zdravljenja kar mogoče najboljšega učinka. „Kajne, imenitno zdravilo — zdaj si zdrava, draga moja?“

„Odà — popolnoma zdrava — ti si me temeljito za zmerom ozdravil...“ zagrga še na tleh iztegnjena medvedka, od silnega padca uničena — in izdihne. — —

V naše odrešenje . . .

*V Korotan so padali mrakovi,
temni zazijali so grobovi:
v nje junakov leglo je življenje —
v naše odrešenje.*

*Leglo v zemljo je življenje,
pa umrlo ni trpljenje;
iz grobov junaki govoré:*

*„Ko bo prosta domovina
poveljučana iz boja ustala,
takrat duše pokoj zadobe!“*

*Zemlja ti koroška sveta,
domovina naša mila,
tebe mi, mladina, vsi častimo,
tebi, mati, vsi odslej živimo:
in junakov duše pokoj zadobe,
ki jim leglo v zemljo je življenje —
v naše odrešenje.*

— Andrej Rapé.

